

מקיפין בלולב הבימה זכר למזבח שמעורר אחדות

בש"ע או"ח (סימן תר"ס ס"א) כתב המחבר נוהגים להעלות ספר תורה על הבימה ולהקיפה פעם אחד בכל יום, ובשביעי מקיפים אותה שבעה פעמים זכר למקדש שהיו מקיפים את המזבח ע"כ, וכתב הגר"א שעתה אנו מקיפין הבימה בלולב זכר להקפת המזבח בזמן הבית.

ונראה לבאר שמקיפים בד' מינים את הבימה במקום המזבח, בדברשות אחרות יוסף ענגל (דרוש ד' אות ל') הביא שציהמ"ק הוא כולו מאחד, דהמהר"ל בנתיבות עולם (נתיב שלום פ"ב ד"ה וצפרק) כתב שמוצא הוא מאחד, דמי שעושה צמה לעצמו הוא כולו פירוד, לא כן כשנאסרו הצמות ולא הקריבו רק צמזמה הוא כולו אחדות, שכל אחד מקריב קרבנו במקום אחד על המזבח, ולכן אמרו חז"ל במסכת נדרים (דף ס:) הנודר כאלו צנה צמה, דהנודר מזיר עצמו משאר אנשים והוא פירוד כמו בזמן הצמות.

וברב"ה אמור (פ"ל י"ב) אמרו חז"ל שד' מינים מורה על ד' כמות שבישראל, אחרות יש בו טעם וריח רומז לנדיקים שהם מלאים בתורה ומצות ומעשים טובים, הדס יש בו ריח ולא טעם רומז לאותן שיש בהם מע"ט ולא תורה, לולב יש בו טעם ולא ריח רומז לאותן שיש בהם תורה ולא מע"ט, ערבה רומז לאותן שאין להם לא תורה ולא מע"ט, וכמו ד' מינים אוגדים ביחד, כן יצאו ד' כמות אלו ויאגדו באלו, להראות שכלל ישראל מאוגדים ומאוחדים ביחד בלי שום חילוק בתורה ומצות שלהם.

ולד"ה מקיפים המזבח בד' מינים, דכמו המזבח הוא מאחד כלל ישראל שכולם באים למקום אחד להקריב קרבנם, כן הוא אגודת ד' מינים שהם כנגד ד' כמות בישראל שמאחדים כלל ישראל ויהיו לאחדים.

אליהו הנביא בא לסוכה עם ז' רועים

בספר שיח נדיקים (עמוד ו') כתב שחזן מו' הרועים שבאים בסוכה בא גם אליהו הנביא, וטמן צרמו שכן ב'סוכות ת'שבו ש'צעת ימים ר"ת הוא תשצ"י עכ"ד, ולכן יש נוהגים להכין בסוכה כסא של אליהו.

ריל"פ בדמסכת כלה (סוף פ"ה) איתא, אמר אבא אליהו זכור לטוב, לעולם אין תורה מתפרשת אלא למי שאינו קפדן, אף אני איני נגלה אלא למי שאינו קפדן.

לולב רומז לצדיק גוזר והקב"ה מקיים וכמו כן השבת

בשנה זו חל יום א' של סוכות ביום שבת קודש, שחז"ל אסרו ליקח ד' מינים מנועם שמא יעזיבו ד' אמות ברה"ר, ורבים מקשים א"כ חסר לנו כל השפעות שד' מינים משפיעים, ובאמת אין מחסור ליריאי, דספר ב"ל הקודש מנדיקים לבית ראפשיץ זי"ע על סוכות (דף כ"ג) מבואר שד' מינים רומזין לשם הוי"ה, ואדם אוחזן בידו ועושה בו כרצונו בצחינת נדיק גוזר והקב"ה מקיימו, כמו"ש חז"ל במסכת מועד קטן (דף ט"ז:) הקב"ה גוזר גזירה ונדיק מבטלה, שנאמר בשמואל ב' (כ"ג ג') נדיק מושל יראת אלהים, מי מושל בי נדיק שאני גוזר גזירה ונדיק מבטלה.

ובמדרש רבה בשלח (פכ"ה י"ב) עה"פ ראו כי ה' נתן לכם את השבת אמרו, אדם שומר שבת גוזר גזירה והקב"ה מקיימה שנאמר בישעיה (נ"ח י"ג) אם תשיב משבת רגלך, מה כתיב אחריו אז תתענג על ה' כמה דתימה (תהלים ל"ו ד') והתענג על ה' ויתן לך משאלות לבך ע"כ, הרי לן שכן זה שהנדיק מבטל גזירת הקב"ה בא בכח שמירת השבת.

ולכן כשהל יום א' דסוכות בחול, אז אדם אוחז ד' מינים בידו ועושה בו כרצונו בצחינת נדיק גוזר והקב"ה מקיימו, ואם חל יום א' דסוכות בשבת ואין נוטלין הלולב כדי שלא לחלל השבת לילך ד' אמות ברה"ר, א"כ ע"י ע"כ שמיירת שבת קודש ג"כ זוכין להיות גוזר גזירה והקב"ה מקיימה ולא נחסר כלום מבית ישראל, דכמו שכתב ד' מינים גוזר גזירה והקב"ה מקיימה, כן בשמירת השבת.

לולב מעורר לאחדות ואחדות הוא גירא בעינא דסיטנא

במסכת סוכה (דף ל"ח). אמרו חז"ל דר' אחא בר יעקב היה ממטי ומיתי [הלולב] ואמר דין גירא צעיני דסיטנא.

ובע"ה יתבאר דחורבן ציהמ"ק היה בעון שנאת חנם, ובנחל צינה לסוכות (אות ער"ה) כתב שעלי הלולב מעוררין על אחדות, שכל עלה יוצא גידולו דציוק לחצירו זה עם זה, ובהתאחדות גדולה עד שכולם מיוחדים כגוף א', כי כולם גדלין ללד א' בלתי נטיה לימין ושמאל כלל, והוא מפני שדרתו של לולב שמגדל העלין כלפי מעלה ומדובקים עליו בלתי מתפרדים ממנו כלל, וכל עלה הוא תיומות כולו אחדות הגמור עכ"ד.

ולכן היה ראצ"י מוליך הלולב צעינא דסיטנא וא"ל דין גירא צעיני דסיטנא, דלולב מעורר אחדות ונתקן חטא שנאת חנם ויצא הזמן שישחטוהו.

ענני כבוד היה בזכות אהרן שהיה רודף שלום

בעטרת ישועה לסוכות (אות א') כתב ענני כבוד עולה כמנין רי"ב.

ויתבאר דנספר עקבי אצירים (עמוד של"ט) מהאדמו"ר הזקן מסדיגורא מוצא, שענני הכבוד נולדו מהצל פיהם של צ' אנשים שדברו זה עם זה, בהיותם כאיש אחד בצל אחד, ולכן זכו לענני כבוד בזכות אהרן וצמיחתו נסתלקו, כי אהרן הוא שהשכין שלום בין ישראל, ולכן נקראו ענני כבוד שצאו ממנו שנהגו כבוד זה לזה, וזה הרמז ענני כבוד עולה רי"ב, שמענני כבוד למדים להתרחק מריב ומחלוקת.

ולכן סוכה משפיע פרנסה כמו"ש בעטרת ישועה שמייד צליל ראשון לסוכות איתא בכוונות לכוון לשם שצ"ע, דהשל"ה הקדוש במסכת יומא (דרך חיים תוכחות מוסר סימן קצ"ז) כתב שמלא כתוב, מחלוקת אחד דוחה מאה פרנסות, וכבר העירו שמקורו הוא בנספר אור הישר עמוד העבודה, וסוכה שהוא זכר לענני כבוד מעורר אחדות ומשפיע פרנסה.

ושמחתם לפני הוי"ה בבחינת משכני אחר כך נרוצה

בפרשת אמור כתיב (כ"ג מ') ושמחתם לפני ה' אלהיכם שבעת ימים, ויל"פ הלשון לפני ה"א, דבחמרא טבא לסוכות (דף רל"ב) ביאר הקרא צה"ש (א' ד') מ'שכני אחר כך נרוצה ר"ת עולין סכ"ה, וסוכה הוא זכר לענני כבוד, לז"א הביאני המלך חדריו חדר"ר עולה ענני כבוד, נגילה ונשמחה ב"ך רומז לשמיני עשרת שהוא ציוס ב"ך תשרי עכ"ד.

ובתפארת שלמה ויחי (מ"ט א') ביאר הקרא האספו ואגידה לכם את אשר יקרא אתכם באחרית הימים, עפ"י מ"ש צשיר השירים (א' ד') משכני אחר כך נרוצה, שאנו מתפללים להקצ"ה להמשיך אותנו אליו במדת החסד ואנחנו נרוצה אחריו. כי בענין קנין צהמה במשיכה יש צ' אופנים, הא' הכישה במקל והיא תבוא אליו, והב' קורא לה והיא באה.

והנה באופן הראשון בבחינת הכישה במקל, כבר לקינו והוללנו כבוד הגלות המר, אך אנו מצפים להיות הגאולה וישועה באופן השנית בבחינת קורא לה והיא באה, וז"ש יעקב אבינו את אשר יקרא אתכם באחרית הימים, שהיה מתפלל על אחרית הימים קודם ביאת הגאול שאין בנו עוד כח לקבול היסורים מכבוד הגלות המר, יקרא ה' אתכם בקריאה בעלמא ויהיה המשיכה אליו בקריאה ע"כ.

והנה סוכה יש לה קדושת א"י כמו"ש הגר"א רמז בקרא צהלים (ע"ו ג') ויהי צלם סוכו ומעונתו ליון שצסוכה יש קדושת ליון, וא"כ צסוכה אין מלוי כעס כמו צא"י אין שולט כעס כמו"ש במסכת נדרים (דף כ"ב). עה"פ צפרשת כי תבוא (כ"ה ס"ה) ונתן ה' לך שם לב רגז בצבל כתיב צא"י אין כעס מלוי, ולכן צא אליהו הנביא לסוכה שיש לה קדושת א"י, כיון שצסוכה אין מלוי כעס לפי שסוכה יש לה בחינת א"י.

חג הסוכות מקיימין באכילה ושתייה שהוא בחינת טו"ב

הנה יוס ט"ו תשרי - יוס א' דסוכות לא יחול רק ציומי צ' ג' ה' ו' בשבוע, וביחד עולין י"ז כמנין טו"ב.

ויתבאר דצאויז ישראל (צליקוטים חדשים שצסוף הספר) מצאר הפסוק צירמי' (ד' כ"ב) חכמים המה להרע ולהטיב לא ידעו, על פי המצואר במסכת שבעות (דף כ"ו). להרע או להטיב, ומפרש רש"י הטבה היינו שאוכל, והרעה היינו שלא אוכל, וזה שיעור הכתוב חכמים המה להרע, שלימות ע"י מניעה מאכילה ותענית וסיגופים ידעו, ואילו להטיב, שאפשר גם ע"י אכילה ושתייה לקנות את השלמות, זה לא ידעו, ומתחילת תשרי עד יוהכ"פ עוסקין בתענית וסיגופים בבחינת חכמים המה להרע, וצבא חג הסוכות אוכלין ושותין בבחינת להטיב.

ולזה צא הרמז צימים שחל צהם יוס א' דסוכות צ' ג' ה' ו' שעולין טוב, דסוכות הוא בבחינת להטיב באכילה ושתייה.

בסוכות זוכין להיות דבוקים בשם הוי"ה

בספר נצי לנדיק (סוכות מאמר ח' לאשפוזא דאצרהס) כתב רמז בקרא צפרשת ואמתחן (ד' ד') ואחם הדצקים צה' אלהיכם חיים כלכם היום, הנה ו' תיבות הללו עולין כמנין צ'חמשה עשר יו"ם, שע"י מלות סוכה המתחיל בחמשה עשר יום לחודש הזה, דבוקים בני ישראל להקצ"ה עכ"ד, ויש להוסיף דבעל הטורים כתב שיש תגין על אות ק' של הדצקים, ויש לרמז על מלות סוכה שכן סכ"ך עולה ק'.

ודביקות צהם הוי"ה מצינו צסוכה, שכן מלותו מתחיל ציוס י"ה תשרי הרי אותיות י"ה משם הוי"ה צ"ה, ולורת סכך הוא כעין אות ו', והכשר סוכה שמים כהלכתו ושלישית אפילו טפח הוא כנורת אות ה' הרי שלימות שם הוי"ה צסוכה, כדברי הנצי לנדיק שע"י מלות סוכה המתחיל בחמשה עשר יום לחודש הזה דבוקים בני ישראל להקצ"ה.

מחמת מחשבת מינות וע"ז שיש בהם, וכש"כ שראוי לחוס על כבוד אחיו שלא לזיישם לכן אמר הוי"א כל איש מעלי.

לולב רומז לביהמ"ק ואחדות

בספר צינה לעתים לסוכות (עמוד תס"ט) הביא שצית הכנסת של המהרש"ל נכנה ארכו ל"ו אמה רחבו ל"ב כמנין לולב, ובחג הסוכות יקיפו עם הד' מינים סמוך להכתלים, ועוד מנהגים מיוחדים שם, ועזרת נשים ממעל לו מנפון ומדרום ומים ע"פ האולם עכ"ד.

ואפשר לצאר שייכות לולב לצית הכנסת, דצו"ע או"ח (סימן תרמ"ה ס"ד) איפסק לולב שלא היו עליו זה על גב זה כדרך כל הלולבין אלא זה תחת זה, אם ראשו של זה מגיע לעיקר של מעלה ממנו עד שנמצא כל שדרו של לולב מכוסה צעלין כשר, ואם אין ראשו של זה מגיע לצד עיקרו של זה פסול, והטעם דכל אחד מעלי הלולב חייב לחצק את רעהו, כך צריך כל אדם מישראל להרגיש כלפי חברו, ולכן כחיצ צורה כפת תמרים בלשון יחיד שרומזת לאחדות עכ"ד.

והנה מקדש שני נחרצ צעון שנאת חנם, ואחר החורבן יש לנו צתי כנסיות שהם מקדש מעט במקום ע"ס צית המקדש, ולכן צנה המהרש"ל צית המדרש צמדות הלולב דלולב מעורר אחדות היפך משנאת חנם, ונזכה לצנין צית המקדש ממש.

וד"ש צמסכת סוכה (דף ל"ח) ראצ"י ממטי ומייתי ליה [הלולב] ואמר דין גירא צעיני דשיטנא, דלולב מעורר לאחדות ונזכה לגאולה שלימה והשטן יהיה נשטן.

סוכות הוא זכר ליציאת מצרים
דכמו מלאך לא היה במצרים כן אין מלאך נכנס לסוכה

בתפלת שמו"ע וכן בקידוש אומרים סוכות הוא זכר ליציאת מצרים, ויש לצאר דצשפע חיים (ירח היתנים תש"מ אושפיזא דיעקב) כתב שצדיקים אמרו שאם היה מלאך נכנס אל הסוכה היה נשרף מגודל קדושתה עכ"ד.

רתמציא שצתנ"ך כחיצ תיצת סכה חסר ו' רק פעם אחת צמפטיר יונה (ד' ח') ולהנ"ל י"ל דסוכה צו' עולה צ"א כמנין מלאך, והיות שמלאך אינו יכול ליכנס לסוכה שלא ישרף, לכן נמסר סכה חסר ו' ר"ל סכה חסר מלאך, וציצי"מ כחיצ צפרשת צא (י"ב) ועצמתי צאריך מצרים בלילה הזה ודרשו אני ולא מלאך אני ולא שרף, ושפיר הוה סוכות בלא מלאך זכר ליציאתנו אני ולא מלאך.

וד"ש ושמחתם לפני הוי"ה אלהיכם, צסוכות זוכין שקורא לה והוא צא צצחינת פנים אל פנים והוה לפני ה"א, וקנין פנים אל פנים הוא צצמחה היפך מהכיסה צמקל.

לע"ל יעשו אוה"ע סוכה דוקא בראש חג שזר לא יעלה שם

בריש מסכת ע"ז (דף ג.) אמרו חז"ל שהקצ"ה יצחן האומות צמנות סוכה, וצספר מתיקות התורה לסוכות (מאמר הביאני חדריו עמוד קל"ו) הביא צסם הרה"ק מקוצרין צצכוונה יעשו סוכה צראש חג מקום שלא יצא שם אורח עכ"ד.

והנה מקדש שני נחרצ צעון שנאת חנם, והגאולה צא צאהבת חנם, ואוה"ע חיים צעלמא פרודא צלי שום אחדות שעי"ז יתאריך הגאולה, ולכן עושין סוכתם צראש חג שהוא מקום פירוד.

בסוכות תשבבו שבעת ר"ת בש"ת דמצות סוכה מציל מבושה

בספר צצי לצדיק (סוכות מאמר ח' אושפיזא דיוסף) כתב שחג הסוכות נקרא חג האסי"ף שעולה קנ"ו רומז ליוסף שעולה קנ"ו.

והנראה לצאר דצדצרי יואל לסוכות (דף ס"ה) הביא מש"ך עה"ת צפרשת אמור, שיש צסוכה צאימה ויראה צצושה וענוה, ולא יכניס לתוכה עובד גלולים, ססוכה הוא צילא דמהימנותא ועו"ג ל"ל מהימנותא ע"כ, והוסף רביה"ק דמנות סוכה לא שייך לאותן שאין יכולין להתגבר על מחשבת ע"ז ומינות שמתנוצצם בלצם, והיינו טעמא שפטרה תורה מצטער ממצות סוכה, לתת מקום לאותן שאסור להם ליכנס לסוכה מצלי שיתגלה לעין כל שפלוחם, והרואה שאינם נכנסים לסוכה יחצבו שמחמת צער אינן נכנסין עכ"ד, הרי לן כמה ראוי לעשות פעולות שלא לזייש אפילו מי שאינו ראוי להיות צסוכה.

ואולי ממצות סוכה למד יוסף הצדיק לחוס על אחיו שלא לזיישם, כמו"ש צפרשת ויגש (מ"ה א') שנאמר ולא יכול יוסף להתאפק לכל הננצים עליו ויקרא הוי"א כל איש מעלי ולא עמד איש איתו צהתודע יוסף אל אחיו, וכתב רש"י לא היה יכול לצבול שיהיו מצרים נצצים עליו ושומעין שאחיו מתציישין צהודעו להם, הרי לן כמה היה יוסף חס על כבוד אחיו שלא יתציישו, ורמז לזה שכן ר"ת ו"לא ע"מד איש איתו צ'התודע יוסף אל אחיו עולין כמנין סוכ"ה עם הכולל, דצסוכה ג"כ נזהרין שלא לזייש.

ובמדריק דצרי הצצי לצדיק שחג הסוכות נקרא חג האסי"ף שעולה קנ"ו רומז ליוסף שעולה קנ"ו, דממה שאמרה תורה מצטער פטור מן הסוכה שלא לזייש אותן שאסור להכניסם לסוכה

ואחר שסוכות מתעורר קבלת התורה אינו ע"ה ומותר לו לאכול בשר, ושפיר עולה בגימטריא ח"ג הסכ"ת כמנין בשר.

לשמחת תורה

בראשית בשביל משה שנקרא ראשית נברא העולם

יש לדרוש סמיכת סוף התורה לחילתו, לכל האותיות והמופתיים וגו' אשר עשה משה לעיני כל ישראל בראשית ברא אלהים, דבתפלת גשם מזכירים זכותו של משה רבינו על הסלע הק' ויאלף מים, צדקו חון חשרת מים, והקשו הא' זה היה חטא מה שהכה את הסלע ובעצורו לא נכנס לארץ, ולמה מזכירין מה שהיה עצירה.

וביאור דברשות לחם שלמה (שמיני עשרת דרוש ס"ח) דמזה נוכל לראות גדול קדושתו וצדקתו של משה רבינו ע"ה, שאף שעבר ציווי השם והכה את הסלע, אעפ"כ שמע הסלע לדבריו ויאלף מים בהכחתו לגדול מדריגתו וצדקתו וקדושתו, על כן אנו מבקשים שיזכור לנו צדקתו וזכותו של משה רבינו ע"ה, שהיה גדול וקדוש כל כך שאף שהכה הסלע עם כל זה ויאלף מים.

ובאור פני משה כתב ולכל היד החזקה רומז על הכאת הסלע, וי"ל כמו"ש בלחם שלמה שזוה רואים גדלות משה שעבדו נתן הסלע מימיו, ולז"ל בראשית בשביל משה שנקרא ראשית נברא העולם, שהיה גדול כל כך שהק' על הסלע עם כל זה ויאלף מים.

בראשית רומז לד' מינים

בבב"י יששכר (סוכות מאמר י' אות כ"ד) כתב בראשית ברא אלהים בראשית נמסר בית רבתי, הנה בית רבתי עולה אלף כ"ד כמנין אחריו לולב הדם ערבה, וי"ל דרש"י כתב אמר רבי יצחק לא היה צריך להתחיל את התורה אלא מהחודש הזה לכם ומה טעם פתח בבראשית, של"י אומה"ע ליסטים אתם שכבשתם ארצות שבעה גוים, וצ"י אומרים כל הארץ של הקב"ה היא, צדונו נתנה להם וצדונו נטלה מהם ונתנה לנו ע"כ.

ובמסכת סוכה (דף ל"ז:) איתא, אמר רבי יוחנן מוליך ומביא למי שהארבע רוחות שלו מעלה ומוריד למי שהשמים והארץ שלו, הרי שצד' מינים מעידין שכ"ע דיליה, וזה הרמז בראשית בית רבתי עולה כמנין הד' מינים שצוה מעידין שכ"ע דיליה, ולכן אומרים צ"י להם כל הארץ של הקב"ה היא, צדונו נתנה להם וצדונו נטלה מהם ונתנה לנו.

בברכת חג שמח ופיתקא טבא
YONAFRIEDMAN@THEJNET.COM.

גשמים בחג הוא סגולה לעין הרע

הנה שתי דפנות הסוכה כהלכתן ושלשית אפילו טפח הם צורת אות ה', ויש לזכור דבספר שמע שלמה להרה"ק מקארלין (עמוד ס"ג הערה ד') הביא בשם הרה"ק מבארדיטשוב שהיה תמיד דובר שלום ומליץ טוב על ישראל, ושכשירד לפעמים גשם בחג הסוכות היה אומר שזה סימן טוב וזכרה לנו, כי כביכול השי"ת רוקק בפנינו לכל ישלנו בנו עין הרע מהמתקנאים בנו ומסתכלים עלינו צעיגא צישא עכ"ד.

ובספר קהלת יעקב (ערך עין הרע) כתב שאות ה' מועיל מפני עין הרע, והעושה אות ה' מכסף או משאר מתכות לא ישלנו צו עין רע עכ"ד, ולפי זה יוצן שזורת הסוכה הוא צאות ה' שמליל מעין הרע.

חג הסוכות מעורר למתן תורה ויכול לאכול בשר

בשער יששכר (סוכות אות י"ד) כתב ח"ג הסכ"ת עולה כמנין בשר, כי חג הסוכות הוא זמן שמחתנו ואין שמחה אלא בבשר.

ויש לזכור דבריו, דבמסכת פסחים (דף מ"ט:) איתא תניא רבי אומר ע"ה אסור לאכול בשר שנאמר (שמיני י"א מ"ו) זאת תורת הבהמה והעוף, כל העוסק בתורה מותר לאכול בשר בהמה ועוף, וכל שאינו עוסק בתורה אסור לאכול בשר בהמה ועוף ע"כ.

ובזרע קודש (ליל א' דסוכות) כתב שזכות מצות סוכה זכינו לתורה, והענין יוצן דבמדרש רבה (קהלת י"א א') אמרו אתה אמת והשענו תחת העץ חייך אני פורע לצנין, שנאמר (ויקרא כ"ג מ"ב) בסוכות תשבו שבעת ימים כל האזרח בישראל, נמצא דכל קבלת התורה יש לה שורש במצוות סוכה, שכל עיקרה ניתנה בזכות אותה הכנסת אורחים שקיים אברהם במלאכים שאמר והשענו תחת העץ ומחמתה זכו ישראל למצוות סוכה, ולכן שמחין בתורה בשמע"ל ושמחת תורה דעיקר נתינת התורה התורה היה בזכות הכנסת אורחים.

ואפשר שלכן מזכירין על האתרוג בסוכה, דאתרוג"ג עה"כ גימטריא תור"ה ותורה ניתן לנו בזכות שקיים א"ל מצות סוכה.

ובאמרי נועם לסוכות (יום א' אות ח') ביאר המדרש ראשון לחשבון עונות, דבשמיני עשרת מסיימין חמשה חומשי תורה, וסיום בראשית הוא תיבת צמרי"ס, וסיום ספר שמות הוא מסעיה"ס, וסיום ספר ויקרא הוא סיני"י, וסיום ספר במדבר הוא ירח"ו, וסיום ספר דברים הוא ישראל, ואותיות האחרונות מאלו תיבות הם ממיו"ל שעולה כמנין עו"ן, וז"ש ראשון לחשבון עונות לעשות תיקף ציום ראשון הכנה אל שמיני עשרת אשר נזכה אז לסיים התורה עכ"ד.